

El racó del clàssic

Alimentar a la bestia

AUTOR
Al Alvarez

EDITA
Libros del Asteroide
2020

155 pàgines

Edició original: *Feeding the rat*.
1988.

En una ocasió un periodista va afirmar que Al Alvarez no estaria mai entre els millors escaladors, però que no n'hi havia cap que el pogués igualar escrivint sobre escalada. Es va fer evident a *Feeding the rat*, obra publicada l'any 1988 i ara traduïda al castellà per Juan Nadalini amb el títol *Alimentar a la bestia*. Es tracta d'una excel·lent biografia en la qual l'escriptor anglès fa un retrat memorable del seu amic d'escalades Mo Anthoine.

Fora del cercle de l'alpinisme són pocs els qui coneixen el nom de Mo Anthoine, però aquest gal·lès nascut l'any 1939 era tan bo com els professionals britànics de més anomenada de l'època com Chris Bonington, Doug Scott o Joe Brown. La diferència, a parer d'Al Alvarez, és que escalar per Mo es regia únicament en la filosofia del plaer. Podria haver decidit anar a escalar només amb gent que estigués al seu nivell, però això hauria anat en contra del principi de gaudi que el va guiar durant tota la vida a les muntanyes. Preferia escalar amb els col·legues en lloc de fixar-se en el currículum i perícia del company. «Quan vas a escalar amb bons amics, ho recordaràs tota la vida», era

Al Alvarez no estarà mai entre els millors escaladors, però és difícil que algú l'iguali escrivint sobre escalada.

la seva màxima. Al i Mo es van conèixer l'any 1964 a les Dolomites, al peu de les Tre Cime di Lavaredo. En plena escalada de la cara nord de la Cima Grande, una tempesta de neu els va retenir en una cornisa on van patir símptomes de congelació. Al ho va viure com una epopeia d'escalada extrema mentre s'adonava que Mo, que trobava aquella situació del tot normal i no va parar d'explicar acudits, estava fet de la pasta dels escaladors únics, disposats a tolerar tota mena d'adversitats: «Mala roca, mal temps, mal menjar, bivacs gelats suspesos de pitons a mitja paret: coses que es donen per fetes i que a alguns fins i tot els fan gaudir més l'experiència», escriu.

El llibre fa cèlebre l'expressió que Mo Anthoine utilitzava per definir el que l'impulsava a l'acció: «alimentar la bèstia». La bèstia som nosaltres mateixos o, més ben dit, aquella altra part de nosaltres

que ens mostra qui som realment i que només surt quan estem en situacions difícils. Perquè, com responia Mo, «no concebo res més trist que morir-te sense saber qui ets o sense saber del que ets capaç». Anthoine va fer grans ascensions a l'Himàlaia durant els anys 70 i 80, però aquestes expedicions no tenien cobertura mediàtica ni gaires mencions a les revistes d'alpinisme. L'única excepció va ser l'any 1977, quan el van convidar a formar part d'una expedició anglesa a l'Ogre (7.285 m), en què Bonington i Scott van aconseguir la primera ascensió d'aquest cim del Karakoram. Però en el descens es van malferir i Mo Anthoine i Clive Rowland els van salvar la vida.

Al marge d'aquesta expedició, Mo sempre va anteposar escalar per divertir-se amb els amics i visitar noves muntanyes a demostrar gestes extremes i convertir-se en una celebritat en el reduït cercle d'alpinistes d'elit. D'epopeies a la muntanya en podia explicar moltes, però no era un salvatge que «alimentava la bèstia» a qualsevol preu. «No em cal volar cinquanta metres per demostrar-me que el moviment que intento executar excedeix les meves habilitats», deia. Un bon muntanyenc per Mo és un muntanyenc viu i afirmava: «No hi ha res més bonic que sentir dir a algun escalador que respectes: —Quin bon intent que has fet». Una de les seves fixacions per evitar accidents era que tothom anés ben equipat quan escalava, fins al punt que ell mateix va començar a dissenyar cascs, piolets i tendes en un taller del poble gal·lès de Llanberis. El negoci es va anar ampliant fins a convertir-se en una empresa de material d'escalada de referència mundial. També va treballar com a operador de càmera en documentals d'escalada de la BBC i fins i tot va aparèixer com a doble en les escenes arriscades de pel·lícules com *La Missió* o *Rambo III*. Va morir als 50 anys a causa d'un tumor cerebral.

Tant perquè literàriament és boníssim com pel to divertit i extraordinari del seu protagonista, Mo Anthoine, és un llibre que amb els anys ha anat sumant lectors i s'ha convertit en un clàssic de muntanya.